

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/152/2022
Identifikačné číslo spisu: 3719202991
Dátum vydania rozhodnutia: 15.11.2023
Meno a priezvisko: Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:3719202991.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. E., bývajúceho v Q., Am T. XX, I., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Pred poľom 1652, IČO: 36 857 882, proti žalovanému Mesto Púchov, so sídlom v Púchove, Štefánikova 821/21, IČO: 00 317 748, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. ANTON ŠKOLEK & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bytči, Treskoňova 816/1, IČO: 47 253 223, o obnovu konania, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/43/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. októbra 2021 sp. zn. 17Co/105/2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 02. júna 2020, č. k. 4C/43/2019-67 výrokom I. zamietol žalobu o povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/204/2010, v ktorom bol vydaný rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/204/2010-345 zo dňa 15.11.2014 a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/204/2010-496 zo dňa 19.6.2018. Výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, ktorú uložil žalobcovi zaplatiť žalovanému do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré vydá po právoplatnosti rozhodnutia vyšší súdny úradník.

1.1. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/204/2010, v ktorom bol vydaný rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/204/2010-345 zo dňa 15.11.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.9.2016. Ďalej sa žalobca domáhal, aby súd, po povolení obnovy konania, novým rozsudkom, ktorý nahradí rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 4C/204/2010-345 zo dňa 15.11.2014, žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalobu na obnovu konania podal žalobca z dôvodov uvedených v § 397 písm. a) CSP. Týmto rozhodnutím, ktoré je dôvodom pre obnovu konania, je podľa žalobcu uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.6.2019, sp. zn.

8Cdo/186/2018 (ďalej ako „uznesenie Najvyššieho súdu SR“), ktoré bolo žalobcovi doručené dňa 29.7.2019.

1.2. Súd prvej inštancie po ustálení, že žalobu na obnovu konania podal žalobca v čas a zároveň žalobca je oprávnenou osobou, konštatoval, že je sporné, že uznesenie Najvyššieho súdu SR, od ktorého žalobca odvodzuje prípustnosť žaloby na obnovu konania, v čase pôvodného konania sp. zn. 4C/204/2010 reálne neexistovalo. Súd prvej inštancie sa v tomto smere nestotožnil s právnou argumentáciou žalovaného, že rozhodnutia, ktorých existencia je dôvodom obnovy konania, musia výlučne existovať v čase pôvodného konania. Rozhodnutia, ktorých existencia je dôvodom obnovy, môžu byť aj také, ktoré boli prijaté až po právoplatnom rozhodnutí veci, ako je tomu v tomto prípade, avšak musí sa jednáť o neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke, ktorú súd v pôvodnom konaní posúdil inak. Súd prvej inštancie zastával presvedčenie, že posúdenie pasívnej legitímácie, ako to bolo v prípade uznesenia Najvyššieho súdu SR, nie je otázkou prejudiciálnou (teda takou, o ktorej by mohol súd rozhodnúť v samostatnom konaní, ani takou, o ktorej by nemohol sám rozhodnúť) a vyslovený právny názor uznesenia Najvyššieho súdu SR, resp. v akomkoľvek inom rozhodnutí v inom konaní nemôže podľa súdu prvej inštancie zakladať dôvod pre obnovu konania, ktorý predpokladá § 397 písm. a) CSP. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že v tomto prípade nebola splnená základná podmienka dôvodnosti žaloby na obnovu konania, a to existencia rozhodnutia, ktoré nemohol žalobca bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní. V uznesení Najvyššieho súdu SR bol vyslovený právny názor, že v prípade užívania cudzieho pozemku bez právneho titulu umiestnením stavby na ňom, pasívne vecne legitímovaný nie je ten, kto stavu užíva, ale skutočný vlastník stavby na cudzom pozemku, kedy k jeho obohateniu dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie užívať stavbu, teda pasívne vecne legitímovaným na vydanie žalovaného bezdôvodného obohatenia bol žalovaný 2/, ktorým bola spoločnosť REALITY-NÁJOMNÉ DOMY, a.s. Z uvedeného potom pre žalobcu vyplýva, že uznesenie Najvyššieho súdu SR je pre žalobcu spôsobilé privodiť priaznivejšie rozhodnutie tak, ako to predpokladá § 397 písm. a) CSP, kedy by súd musel žalobu v konaní sp. zn. 4C/204/2010 z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie zamietnuť. V konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/204/2010 sa Mesto Púchov v postavení žalobcu, domáhalo proti žalovanému R. vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 9.12.2008 do 9.12.2010 z dôvodu, že žalovaný bez právneho dôvodu užíval parcelu Q. XXXX, ktorá je vo vlastníctve žalobcu Mesta Púchov tým, že žalovaný R. E. je od XX.X.XXXX výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. Y. zapísané na LV č. XXXX ako budova domu kultúry súp. č. XXXX, postavenej na parcele Q. XXXX, ktorá je vo vlastníctve žalobcu. V konaní vedenom na Najvyššom súde SR, (ktorého výsledkom je uznesenie Najvyššieho súdu SR, o ktoré žalobca opiera dôvodnosť žaloby na obnovu konania) boli stranami sporu žalobca Mesto Púchov a žalovaný 1/ R. E. a žalovaný 2/ spoločnosť REALITY-NÁJOMNÉ DOMY, a.s., IČO: 36 347 507. Predmetom konania bola náhrada za užívanie pozemku - parcely Q. XXXX vo vlastníctve žalobcu Mesta Púchov za obdobie od 10.12.2012 do 10.12.2014, a to vo výmere celej zastavanej plochy parcely A. č. XXXX, stavby domu kultúry súp. č. XXXX, zapísaného na LV č. XXXX. Vychádzajúc z uvedeného je podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sa síce týkalo strán pôvodného konania, netýkalo sa však rovnakého predmetu konania ako pôvodné konanie, keď v konaní sp. zn. 4C/204/2010 bolo predmetom konania zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu Mesta Púchov žalovaným R. E. za obdobie od 9.12.2008 do 9.12.2010 a v konaní na Najvyššom súde SR bolo predmetom konania zaplatenie náhrady za užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu žalovaným 1/ R. E. a žalovaným 2/ REALITY-NÁJOMNÉ DOMY a.s. za obdobie od 10.12.2012 do 10.12.2014. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že podmienka prípustnosti obnovy konania spočívajúca v existencii rozhodnutia týkajúce sa predmetu pôvodného konania, splnená nebola. Preto súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania podľa § 397 písm. a) a § 414 CSP zamietol.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 28. októbra 2021 sp. zn. 17Co/105/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

2.1. Odvolací súd konštatoval, že judikatúrny posun nie je dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP. Zmena judikatúry sa nemôže vzťahovať na právoplatne skončené konania. Pripustením opačnej argumentácie by bol závažným spôsobom narušený princíp právnej istoty. Ak by zákonodarca hodlal

prípustiť mimoriadnym opravným prostriedkom obnovu konania pri zmene judikatúry, tak by túto skutočnosť vyjadril v právnom predpise explicitne, pričom nemožno pripustiť, aby sa zmena judikatúry dotkla iba strán a predmetu pôvodného konania ako to výslovne upravuje § 397 písm. a) CSP. Dôsledkom by totiž bolo, že na pôvodné rozhodnutie by sa vzťahovala odlišná, nová judikatúra, ktorá v čase rozhodovania neexistovala, pričom na ostatné, totožné prípady by sa vzťahovala judikatúra v tom čase existujúca. To by bolo porušením princípu právnej istoty a porušením dôvery ľudí v platné právo (a k nemu prislúchajúcej aktuálnej judikatúry). Totožné prípady by preto neboli rozhodované rovnako (pričom rozlišujúcim kritériom by bolo iba podanie dovolania, ktorý by stvoril judikatúrny posun). Nikto by sa nemohol spoľahnúť na to, že jeho vec bude právoplatne skončená, ak by v budúcnosti nastal judikatúrny posun. Opačným postupom by bolo možné „otvoriť“ každé už právoplatne skončené konanie, v ktorom nastane vývojová zmena názoru na určitú súdmi prejednanú otázku, (teda znamenalo by to toľko, že skutočná právoplatnosť rozhodnutia nastane až uplynutím lehoty na podanie žaloby na obnovu konania; tento záver však CSP nekonštruje, teda nepredpokladá). Nie je nepodstatným ani fakt, že záver o odmietnutí judikatúrneho posunu ako dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP má svoje racionálne jadro. Nemožno použiť nový názor na podmienky veci právoplatne skončenej, nakoľko zmena právneho názoru potrebuje dozrieť, nájsť si svoje miesto, pričom podkladom na túto zmenu je zväčša celý komplex príčin, ktoré však nemusia byť (a často ani nie sú) naplnené už v čase pôvodného rozhodovania. Vývojová zmena na určitú právnu otázku tak je zasadená do konkrétneho času a iba v ňom má svoje opodstatnenie. Ak by aplikovala späť, jednalo by sa o neprípustnú retroaktivitu „novej“ judikatúry. Aplikácia „nového“ pravidla plynúceho z judikatúry nesvedčí na „staré pomery“. Totožný problém, hoci v správnom súdnictve, avšak podľa odvolacieho súdu s presahom i na civilné konanie, bol riešený i rozšíreným senátom Najvyššieho správneho súdu ČR v uznesení zo dňa 28.10.2008, č.k. 8As/47/2005-99, ktorý konštatoval, že „zmena či spresnenie judikatúry nie je dostatočným dôvodom pre využitie mimoriadnych opravných prostriedkov vo veciach týkajúcich sa rovnakého problému“. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP).

2.2. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% proti žalobcovi, nakoľko bol v konaní plne úspešný. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f), a podľa § 421 ods. 1 písm. b), c) CSP.

3.1. Dovolateľ uviedol, že nakoľko sa nestotožňoval so závermi súdov v otázke pasívnej vecnej legitímácie, podal proti vyššie uvedenému rozhodnutiu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.06.2018 sp. zn. 19Co/118/2018 dovolanie. O podanom dovolaní rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 8Cdo/186/2018 zo dňa 17.06.2019 (ďalej len „uznesenie NS SR“). Najvyšší súd SR tu tak pri totožnom skutkovom a právnom stave explicitne konštatoval, že „v danej veci sa tak užívaním pozemku žalobcu bez právneho titulu bezdôvodne obohatil skutočný vlastník stavby - Domu kultúry (teda žalovaný 2/) a nie jej domnelý vlastník, ktorý túto stavbu v rozhodnom čase užíval (žalovaný 1/). Pokiaľ ide o vlastnícke právo k stavbe je potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu o vlastníkom práve (v danom prípade rozhodnutie Okresného súdu Považská Bystrica z 9. Apríla 2015 sp. zn. 4C/203/2013-66, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16. júna 2015) má deklaratórny charakter, a teda iba osvedčuje (nezakladá) existenciu vlastníckeho práva žalovaného 2/ k tejto stavbe. Žalovaný 2/ tak bol vlastníkom stavby na pozemku žalobcu i v rozhodnom čase (od 10. decembra 2012 do 10 decembra 2014). Žalovaný 1/ bol iba jej oprávneným detentorom (držiteľom) s právami vo vzťahu k žalovanému 2/ vyplývajúcimi mu z ustanovenia § 130 Občianskeho zákonníka.“ V nadväznosti na vyššie uvedené prihliadajúc na uznesenie NS SR sa žalobca prostredníctvom žaloby na obnovu konania domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/204/2010 z dôvodu, že v skutkovo a právne totožnej veci je právny názor ustálený súdmi v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/204/2010 v hrubom rozpore s právnym názorom Najvyššieho súdu vysloveným v uznesení NS SR. Dovolateľ je toho názoru, že odvolací súd len rýdzo formálne odmietol argumentáciu žalobcu a zamietnutie žalobou požadovanej obnovy konania odôvodnil výlučne neprípustnosťou judikatúrneho posunu ako dôvodu prípustnosti obnovy konania opomínajúc znenie a účel samotného ustanovenia § 397

písm. a) CSP. Žalobca sa nestotožňuje s uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu a tento považuje za nesprávny a nelegitímny, resp. bez opory v príslušných právnych predpisoch. Zamietnutie žalobného návrhu na základe právneho názoru tak súdu prvej inštancie, ktorý v tejto spojitosti skonštatoval, že v prípade rozhodnutí prijatých až po právoplatnom rozhodnutí veci sa musí jednať (výlučne len) o neskoršie rozhodnutie o prejudiciálnej otázke a taktiež potvrdenie prvoinštančného rozhodnutia odvolacím súdom na základe právneho názoru spočívajúceho v tom, že judikatúrny posun nie je dôvodom obnovy konania, je nesprávny, arbitrárny a bez opory v príslušných právnych predpisoch. Odvolací súd podľa názoru žalobcu tak nesprávne právne posúdil možnosť použitia ustanovenia § 397 písm. a) CSP ako mimoriadneho opravného prostriedku. Podľa názoru dovolateľa neskoršie (nové) rozhodnutia vydané po právoplatnosti veci a za splnenia ďalších kumulatívnych podmienok môžu byť spôsobilým dôvodom prípustnosti obnovy konania. Bez ohľadu na uvedené žalobca poukazuje aj na to, že je tu zrejma rozdielnosť právneho posúdenia veci, keď v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/43/2019, resp. sp. zn. 6Co/3/20521 odvolací súd nedospel k právnemu záveru spočívajúcemu vo vylúčení uznesenia NS SR ako dôvodu prípustnosti obnovy konania z dôvodu judikatúrneho posunu. Ide tak o protichodné právne závery iného senátu toho istého odvolacieho súdu v analogicky skutkovom prípade totožných účastníkov, ktoré žalobca vníma ako porušenie princípu právnej istoty. Žalobca taktiež považuje napadnuté rozhodnutie spolu s prvoinštančným rozhodnutím v celom rozsahu za arbitrárne, nepreskúmateľné a zmätočné. Napadnutým rozhodnutím sa odvolací súd len stotožnil s faktickými a právnymi názormi a závermi prvoinštančného rozhodnutia, a to bez toho, aby tieto svoje tvrdenia náležite a presvedčivo zdôvodnil. Konajúce súdy sa v danej veci dostatočne nevysporiadali s podstatnou argumentáciou odôvodňujúcou splnenie podmienok prípustnosti obnovy konania vedeného pod sp. zn. 4C/204/2010 a to najmä vo vzťahu k uzneseniu NS SR ako dôvodu prípustnosti obnovy konania. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Tiež navrhuje, aby žalobcovi bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že právna otázka sformulovaná dovolateľom nie je otázkou zásadného právneho významu. Judikatúrny posun vydaný po právoplatne skončenom konaní nemôže byť dôvodom obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. a) CSP. Takáto skutočnosť nevyplýva z ustanovenia § 397 písm. a) CSP, pričom k takémuto záveru nemôžeme dospieť ani žiadnym výkladom tohto ustanovenia. V prípade, ak by mal zákonodarca na mysli aj možnosť povolenia obnovy konania aj zo žalobcom namietaného dôvodu, táto skutočnosť by bola výslovne uvedená ako dôvod obnovy konania. Žalovaný sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím ako aj odôvodnením odvolacieho súdu Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/186/2018 predložené žalobcom sa netýka pôvodného konania a nešlo ani o prejudiciálnu otázku, a preto neboli kumulatívne splnené všetky podmienky na prípadné povolenie obnovy konania. Žalovaný poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 108/2012-12 zo dňa 25. apríla 2012, podľa ktorého judikatúru súdov nemožno považovať za skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné požiadať o obnovu konania. Odvolací súd jednoznačne dospel k správny záverom, keďže skutkový stav bol riadne zistený a posúdený v zmysle príslušných zákonných ustanovení. Žalovaný žiada dovolací súd, aby dovolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodné a žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške 100%.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a to z nasledujúcich dôvodov:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

10. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že sudy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

11. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

12. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý

proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

13. V konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

14. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazoval na to, že odvolací súd len rýdzo formálne odmietol argumentáciu žalobcu a zamietnutie žalobou požadovanej obnovy konania odôvodnil výlučne neprípustnosťou judikatúrneho posunu.

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd sa v odôvodnení stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, toto rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

15.1. Oba sudy nižšej inštancie v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlili, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd dôvodil v bode 26. svojho rozsudku, že „judikatúrny posun nie je dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP. Zmena judikatúry sa nemôže vzťahovať na právoplatne skončené konania. Pripustením opačnej argumentácie by bol závažným spôsobom narušený princíp právnej istoty. Ak by zákonodarca hodlal pripustiť mimoriadnym opravným prostriedkom obnovu konania pri zmene judikatúry, tak by túto skutočnosť vyjadril v právnom predpise explicitne, pričom nemožno pripustiť, aby sa zmena judikatúry dotkla iba strán a predmetu pôvodného konania ako to výslovne upravuje § 397 písm. a) CSP. Dôsledkom by totiž bolo, že na pôvodné rozhodnutie by sa vzťahovala odlišná, nová judikatúra, ktorá v čase rozhodovania neexistovala, pričom na ostatné, totožné prípady by sa vzťahovala judikatúra v tom čase existujúca. To by bolo porušením princípu právnej istoty a porušením dôvery ľudí v platné právo (a k nemu prislúchajúcej aktuálnej judikatúry). Totožné prípady by preto neboli rozhodované rovnako (pričom rozlišujúcim kritériom by bolo iba podanie dovolania, ktorý by stvoril judikatúrny posun). Nikto by sa nemohol spoľahnúť na to, že jeho vec bude právoplatne skončená, ak by v budúcnosti nastal judikatúrny posun. Opačným postupom by bolo možné „otvoriť“ každé už právoplatne skončené konanie, v ktorom nastane vývojová zmena názoru na určitú súdmi prejednanú otázku (teda znamenalo by to toľko, že skutočná právoplatnosť rozhodnutia nastane až uplynutím lehoty na podanie žaloby na obnovu konania; tento záver však CSP nekonštruje, teda nepredpokladá). Nie je

nepodstatným ani fakt, že záver o odmietnutí judikatúrneho posunu ako dôvodu obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP má svoje racionálne jadro. Nemožno použiť nový názor na podmienky vecí právoplatne skončenej, nakoľko zmena právneho názoru potrebuje dozrieť, nájsť si svoje miesto, pričom podkladom na túto zmenu je zväčša celý komplex príčin, ktoré však nemusia byť (a často ani nie sú) naplnené už v čase pôvodného rozhodovania. Vývojová zmena na určitú právnu otázku tak je zasadená do konkrétneho času a iba v ňom má svoje opodstatnenie. Ak by aplikovala spätne, jednalo by sa o neprípustnú retroaktivitu „novej“ judikatúry...“

15.2. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

16. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalobca sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasila a nestotožnila sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nedôvodne namietala existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

19. V zmysle § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, pričom právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

20. Dovolací súd v prvom rade uvádza, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o

rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu, (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Je potrebné však zdôrazniť, že otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť výlučne iba tá právna otázka, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

21. Z obsahu dovolania sa dá vyvodiť, že dovolateľ ako právnu otázku považoval to, či je judikatúrny posun resp. existencia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vydaného po právoplatne skončenom konaní dôvodom obnovy konania podľa § 397 písm. a) CSP?

22. Dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania uplatnenú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP písm. b) citovaného ustanovenia, teda tým, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo aj od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

22.1. V danej súvislosti dovolací súd uvádza, že vyššie vymedzená právna otázka už bola dovolacím súdom riešená, preto predpoklad prípustnosti dovolania je daný v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

23. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

23.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

23.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi odvolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov

chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

25. Podľa § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

26. Nezmeniteľnosť a záväznosť rozhodnutia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, je jednou zo záruk právnej istoty. Náprava rozhodnutia sa spravidla môže docieľiť v riadnom dvojnásťančnom postupe formou odvolania ako riadneho opravného prostriedku. Výnimkou z tohto pravidla sú mimoriadne opravné prostriedky, medzi ktoré patrí aj žaloba na obnovu konania, smerujúca proti právoplatnému rozsudku. Dôvody jej prípustnosti sú preto v § 397 CSP stanovené taxatívne.

26.1. Uplatnenie žaloby na obnovu konania z dôvodu daného v § 397 písm. a) CSP vyžaduje existenciu rozhodnutia, ktoré osoba oprávnená na podanie žaloby na obnovu konania bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní; môže ísť aj o rozhodnutie, ktoré bolo vydané až po právoplatnom skončení konania napadnutého žalobou o obnovu konania, ak môže pre žalobcu privediť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Ide pritom o rozhodnutie vypovedajúce o skutočnostiach a dôkazoch, ktoré boli predmetom pôvodného konania.

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/98/2011, publikovanom v časopise Zo súdnej praxe č. 2/2017 vo vzťahu k obnove konania uviedol, že: „Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 OSP (pozri rozhodnutie NS SR publ. v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000)“. Aj keď uvedené rozhodnutie rieši prípustnosť obnovy konania podľa právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku, tento záver je plne aplikovateľný aj za účinnosti Civilného sporového poriadku.

27.1. S uvedeným právnym názorom sa stotožnil najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/116/2022 z 29. júna 2023.

28. Dovolací súd pre úplnosť poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 108/2012 z 25. apríla 2012, v ktorom konštatoval, že: „Ani z pohľadu ústavného súdu nemožno judikatúru súdov (aj keby malo ísť o ustálenú a konštantnú judikatúru) považovať za skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné požiadať o obnovu konania. Judikatúra totiž predstavuje právny názor na výklad a aplikáciu určitej právnej normy, a to buď vo všeobecnej polohe, alebo v nadväznosti na konkrétne skutkové okolnosti riešeného prípadu.“

29. Dovolací súd preto dospel k záveru, že odvolací súd sa riešením „dovolacej“ otázky nastolenej dovolateľom neodklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Dovolací súd zároveň nezistil žiadny dôležitý dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť od takto publikovaného záveru.

30. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodil aj z § 421 ods. 1 písm. c) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

31. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavovaná v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). V prípade, že

dovolať vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/78/2017 najvyšší súd doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolať „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“.

32. Žalobca namieta, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie nesprávne právne posúdili vec, keď poukázali na to, že je tu zrejmá rozdielnosť právneho posúdenia veci, keď v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/43/2019, resp. sp. zn. 6Co/3/20521 odvolací súd nedospel k právnomu záveru spočívajúcemu vo vylúčení uznesenia NS SR ako dôvodu prípustnosti obnovy konania z dôvodu judikatúrneho posunu.

32.1. K tejto námietke dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovisk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovisk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

33. V danom prípade žalobca v dovolaní neoznačil žiadne rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých by bola právna otázka riešená rozdielne. Jeho dovolacia argumentácia v jednotlivostiach a aj komplexne nedáva podklad pre posúdenie, či skutočne došlo k rozdielnej rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu, resp. ani nepreukázal jeho odlišné rozhodovanie.

34. Ostatné námietky dovolať neboli pre rozhodnutie v danej veci podstatné. Sama polemika s rozhodnutím dovolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

35. Vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, aké žalobca predkladá vo svojom dovolaní a aké z obsahu jeho dovolania možno vyvodiť, preto nezodpovedá spôsobu vymedzenia v zmysle § 431 až § 435 CSP. Absenciu takej náležitosti považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre odmietnutie dovolania (§ 447 písm. f) CSP).

36. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolať neopodstatnene namieta v rozsudku dovolacieho súdu nesprávny procesný postup dovolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie ich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolať súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Taktiež prípustnosť dovolania uplatneného dovolaťom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie aj v tejto časti odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

37. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

38. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.